

Cuvântul Libertății

Primul
cotidian al
Olteniei

vineri, 26 decembrie 2014

Se împlinesc 25 de ani de la apariția primului număr al cotidianului „Cuvântul Libertății” din Craiova, cel mai longeviv ziar din Oltenia și nu numai, în formă printată. Acum 25 de ani, în zilele fierbinți, de răspântie istorică, ale revoluției din decembrie, „Cuvântul Libertății” era pe baricadele schimbării regimului politic din această țară, ce prefigura majore transformări democratice. Dănuia, se subînțelege, înfricoșarea de numele și mitul dictatorului. „Cuvântul Libertății” era numele unei stări de spirit. Nu ne-a luat valul, e poate esențial de afirmat, răspicat, ne-am aflat pe creasta lui. Și colecția ziarului, îngălbenită, firească, de trecerea timpului, e mărturie. Acum un sfert de veac, învingând frica, am fost în stradă, când încă se trăgea de unde nu te așteptai. Eram parte emoțională colectivă, alimentată prin puseul de febră al unei mulțimi obosite, traumatizată suflătește, departe de a fi învățată cu aerul tare al libertății. În pofida vicisitudinilor de tot felul, „Cuvântul Libertății” a supraviețuit, iubind adevărul și în același timp speranța, fiind, prin redactorii săi, un fidel „istoric al clipei”.

N-a fost un grefier impasibil al evenimentelor, n-a jucat, cum spunea regretatul jurnalist și mare scriitor Octavian Paler, doar rolul de oglindă. Fiindcă, oricât de fidelă, o oglindă nu îndreaptă niciodată nimic, nu mișcorează răul, ajutând binele să triumfe. Între un istoric și un „istoric al clipei” există destule diferențe, dincolo de faptul că unul are nevoie de răbdare, iar altul nu și-o poate permite. O retrospectivă de orice fel, o privire în oglinda retrovizoare devine aproape imposibilă, chiar la un moment festiv ca cel la care ne referim. Suntem la numărul 7.632. Totuși, ceva se impune: configurarea unui

MIRCEA CANȚĂR

profil statornic și distinct al cotidianului „Cuvântul Libertății”, prin valorile promovate, prin calitatea informației (socială, juridică, economică, politică) oferită cititorilor săi, rămași alături de ziar prin opțiunea pentru cultură, într-un mare municipiu, care jinduește la statutul de capitală culturală europeană. Fiindcă nu e nevoie de un pistol împotriva culturii, e de ajuns să-i întorci spatele.

N-am dat lecții, dar nici n-am rămas impasibili când cineva și-a închipuit că rostirea poate fi pusă la colț, pe coji de nucă. N-am închis ochii în fața prostiei, fie ea particulară ori de stat, și nici n-am respins posibilitatea „schimbării la față”, fără a confunda părul cu nărușul lupului. În tumultul atâtor provocări mediatice, stârnit de apariția și altor publicații locale, apoi a ofensivei Internetului, loialitatea cititorilor – ediției printate și online – a potențat toate disponibilitățile unui colectiv redacțional și tehnic harnic, talentat și atașat. Animat de obsesia curajului, intransigenței morale, eticii profesionale. Un sfert de veac este vârsta cotidianului „Cuvântul Libertății” din Craiova, binecunoscut în tot Doljul. Și nu numai.

Și ajungând aici găsim firească să adresăm un salut sincer și colegial tuturor celor foarte mulți ziaristi și colaboratori, de bună calitate umană, mulți cu

Sujitorii clipei

distincție intelectuală, care și-au pus de-a lungul timpului semnătura în paginile acestui cotidian regional, asigurându-i de întreaga noastră recunoștință. Ar fi dificilă, dacă nu imposibilă, o citire a catalogului, cum se mai întâmplă la întâlnirea cu timpul. Un salut la fel de sincer tipografilor și montatorilor de la Alma DCM Craiova, conducătorii acesteia, unde se editează noaptea de noaptea cotidianul nostru. Digresiunile sunt inutile. Unele amintiri scad, în importanță pălesc, altele dimpotrivă, capătă înțelesuri noi, la care, în onestitatea noastră, nu ne-am gândit înainte. Atenți la clipa efemeră, ai cărei slujitori fideli ne considerăm, rămânem devotați sincerității și competenței. „Cuvântul Libertății” împlinește așadar 25 de ani de existență. Adevărul cel mai important este acela că e viu și se vrea în slujba cititorilor săi, în slujba Cetății. E un crez, de la care nu se abdică.

Cuvântul Libertății , 25 de ani de activitate...

Pentru mine, ziarul "Cuvântul Libertății" a fost și este un barometru. Îmi dă puterea să lupt pentru cineva care mai crede în țara asta, în valorile ei, în oamenii ei de cultură, în tinerii care scriu viitorul. Din punctul meu de vedere, „Cuvântul Libertății” este cea mai bună întrebare care mi s-a pus vreodată, dar și cea mai grea... E greu să-i dau un răspuns la această întrebare redactorului-șef, Mircea Canțâr, un ziarist cu experiența domniei sale, cel care a pus piatra de temelie a acestui jurnal, filă din istoria comunității noastre. De ce este o întrebare dificilă?! Pentru că ridică alte 1.000 de întrebări pe

Datorez foarte mult acestui ziar !

care trebuie să ți le pui și să le pui, la rândul tău. Ce înseamnă 14 ani la Cuvântul Libertății, dintre care jumătate în funcția de redactor-șef adjunct?! Înseamnă foarte mult... Aici am crescut ca popularitate și de aceea datorez foarte mult acestui ziar. Cel mai interesant lucru este atunci când mă prezint undeva și mi se spune, „parcă îmi spune ceva numele dumneavoastră...”. Am învățat la „Cuvântul Libertății” valoarea gândirii analitice în presă și, mai târziu, am extrapolat această competență. Aici am cunoscut oameni minunați, cu propriile lor povești de viață. Am legat prietenii trainice : Laura Moțîrlîche și Radu Iliceanu sunt doi tineri care mă fac cu greu să mă rup de acest ziar. Lecția de bază primită de la seniorul redacției a fost să nu ne uităm doar la evenimentul despre care relatăm, ci și la impactul în

MARGA BULUGEAN

diverse domenii relevante. Redactorul-șef Mircea Canțâr ne-a învățat să studiem presa externă și să o coroborăm cu evenimentele ulterioare ce se petrec în România. În al doilea rând, mi-a fost confirmat cât contează eleganța și neutralitatea scrisului pentru un om din presă. Validarea a fost foarte puternică. În al treilea rând, am primit noi provocări, dezvoltându-mi orizonturile. Am creat propriul meu concept de voluntariat, m-am apropiat și am participat activ la nevoile și proiectele românilor din comunitățile istorice. Sunt membru al Forumului Internațional al Jurnaliștilor Români și acest lucru se reflectă tot în paginile ziarului Cuvântul Libertății.

**La mulți ani,
dragi colegi !**

LAURA MOȚÎRLICHE

12 ani la Cuvântul Libertății

din care să lipsească fotografia noastră de grup cu cel mai nou număr al ziarului în brațe...

Dacă nu știi să scrii o știre, nu ești jurnalist, este prima și cea mai importantă lecție pe care am învățat-o aici. Și pe atunci știrile mele arătau ca niște mici și nevinovate eseuri... Cu timpul, am învățat că dimineața sunt 16 pagini goale care seara, la ora 20.00, se umplu full cu informații. Zia-riștii sunt cei care aleargă ca niște albinuțe și adună tot ce pot, verifică, ordonează, redactează. Și acesta este ziarul!

Se prea poate ca uneori cei care stau acasă în fotoliu și citesc aceste 16 pagini să-și închipuie că

articole sunt buchisite și scrise în timp îndelungat. În realitate, timpul este extrem de scurt și poate că o notă este redactată în doar câteva minute. Pentru ca aici timpul presează!

Căutând cuvintele potrivite, te gândești apoi ca informația pe care o scrii să-l ajute cumva pe cititor. Dacă nu se întâmplă așa, înseamnă că jurnalistul nu și-a atins scopul și nu și-a respectat misiunea în acea zi. Și asta chiar contează!

Uneori lucrurile merg la limită și, pentru adevărul cuvintelor tale, trebuie să te aperi în instanță. De cele mai multe ori te lupți cu oameni mai puternici decât tine, iar singura armă este dreptatea. Dar

RADU ILICEANU

La mulți ani, Cuvântul Libertății!

De 25 de ani Cuvântul Libertății surprinde momentele importante din viața urbei, transformând, așa cum îi este dat oricărui cotidian, marile evenimente ale zilei în știri, iar știrile în istorie. Curiozitatea m-a împins zilele trecute să răsfoiesc colecția ziarului... o adevărată călătorie în timp, cu întâmplări deopotrivă fericite și dramatice din viața orașului, evenimente politice, sociale sau sportive care ne-au marcat existența. Imaginați-vă! Peste 7.600 de numere ale ziarului și tot atâtea zile puse cap la cap!

Cu siguranță, îmi amintesc momentul în care am pășit pentru prima dată pragul redacției, cu toate emoțiile, firești atunci, dar și cu o anumită curiozitate. Apoi, a urmat bucuria de a-mi vedea semnătura în subsolul primului meu articol. Se întâmpla în urmă cu șase ani. Au urmat câteva sute de articole, sute de povești ale unor oameni. Ce am învățat? Că în meseria de jurnalist bucuriile de azi pot fi dezamăgirile de mâine. Și invers. Este neprețuită mulțumirea sufletească pe care o ai atunci când simți că poți ajuta un om care-și pune ulti-

mele speranțe în tine, însă tot pe-atât de mare este dezamăgirea de a lupta cu morile de vânt. Sunt câteva imagini care mi-au rămas în minte probabil pentru tot restul vieții. Suferința pe care am văzut-o în ochii copiilor cu leucemie sau lacrimile unor bătrâni a căror agoniseală de-o viață pierise sub furia apelor. La fel de bine întipărită în memorie mi-a rămas însă și bucuria unui medic ce reușise să salveze o tânără căreia nimeni nu-i mai dădea nici o șansă. Cert este că în presă nu există loc de rutină. Vorbim de un domeniu care îți pune mereu în față noi provocări. Lucrurile evoluează fără încetare. Meseria de jurnalist este una care te macină psihic și sufletește. Ce ne împinge să o luăm, totuși, în fiecare zi de la capăt? Acel sentiment unic de a împărtăși cu cititorii un reportaj bun dintr-un colț uitat de lume, dorința de a avea exclusivitate, de a fi primul... într-un cuvânt este vorba de acel microb.

**La mulți ani,
Cuvântul
Libertății!**

jurnalistul este omul care nu se dă bătut niciodată!

Cu toate acestea, satisfacția morală pe care ți-o oferă această meserie este una foarte mare. Când ai o opinie poți să o scrii, poți să îți susții ideile, poți să vezi că o idee bună are și efecte. Cu un articol scris, poți să ajuti o persoană care se află în dificultate. Adică ești util!

Lucrând într-o redacție de ziar, afli primul despre tot ce se întâmplă în oraș, și nu numai, în general. Aproape tot ce se petrece în jur, de la asfaltări de drumuri și până la marile edificii, înainte să fie puse în operă au fost mai întâi în ziar. Și tu ai fost acolo!

Ajungi să fii în preajma unor oameni influenți și importanți și să îi vezi așa cum alții nu îi văd nicio-

dată, să fii adică în culisele puterii. Ai privilegiul să ajungi în locuri în care alții nu merg niciodată și să afli locuri și lucruri cu totul noi. Deci nu te plictisești niciodată!

Deși pare un loc comun faptul că jurnalismul nu este doar un job, ci un mod de viață, este cât se poate de adevărat. Ziarul la care scriu m-a învățat exact lucrul acesta, precum și reversul său, anume că acela care intră în breaslă cu gândul să aibă un job nu va fi niciodată un jurnalist.

Pentru toate aceste lucruri bune din viața mea vreau să-i mulțumesc ziarului care m-a ajutat să descopăr și să mă descopăr.

**La mulți ani,
Cuvântul
Libertății!**

vineri,
26 decembrie 2014

Un sfert de secol de cotidian. Sau despre oameni și responsabilitate

MAGDA BRATU

Înainte de a fi o cifră rotundă, a maturității, pe alocuri chiar a rememorării și a emoției, 25 de ani de existență cred că este pentru „Cuvântul Libertății” o cifră a responsabilității. Responsabilitatea asumată de a fi o voce în această zonă – prima, de altfel, care a apărut în Oltenia post-comunistă, impregnată în hârtia tipografică. Responsabilitatea de a rămâne parte din comunitate – cu bune, cu rele – indiferent de vremuri. Și, nu în ultimul rând, responsabilitatea, de asemenea, asumată, de a fi o temeinică școală jurnalistică, înainte chiar cu mult ca aceasta să capete o formă instituționalizată.

Că de 15 ani îmi găsesc locul în redacția „Cuvântul Libertății” este și pentru că, la rândul-mi, responsabilitatea este atitudine care mă definește cel mai bine. Tradiția dedicării unor spații consistente întâmplărilor culturale cotidiene ale urbei, și nu numai, e veche și a dat ziarului „Cuvântul Libertății” o notă de distincție în spațiul zonal al pu-

blicisticii. Și continuă să o facă și astăzi. Mă bucur că pot duce mai departe această tradiție; poate pentru o istorie a presei literare ce-și va afla cândva publicarea, ea va argumenta o dată în plus ideea de Craiova culturală.

15 ani, așadar – din 25 de presă liberă! – în care am pus întrebări și am căutat răspunsuri. În care am învățat despre picturalitatea limbajului și teatralitatea atitudinii, despre expresivitatea gesturilor și coregrafia caracterelor, despre poezia faptelor și muzicalitatea promisiunilor, despre armoniile trecutului și acrobațiile cotidianului. Dincolo de toate acestea, cel mai mare câștig al acestor ani sunt oamenii pe care i-am cunoscut, cu spectacolul și spectaculosul vieții lor. Pentru ei, craioveni sau nu, continui să îmi găsesc locul în redacția cotidianului „Cuvântul Libertății”. O spun cu toată responsabilitatea!

Revanșa clipei sau

Amurgul unei Povești

GEORGE POPESCU

Un sfert de veac de când sute de mii de craioveni au luat cu asalt instituțiile Puterii unui regim totalitar ce cocheta în conștiința lor și a milioanele de conaționali cu... eternitatea; un miracol, s-a spus atunci, în Țară și în lumea întreagă, marcând sfârșitul unui calvar și promisiunea Începutului unei Povești, nu cu Feți Frumoși și Ilene Cosânzene, ci cu spectrul unei Libertăți neașteptat regăsite în fragilitatea unei Speranțe reînviată. În chiar acele zile de un dramatism buimac apăsătoare întâiul număr al cotidianului „Cuvântul Libertății” sustras oricărei cenzuri, menit să informeze și să reflecte asupra evenimentelor survenite în succesiunea lor haotică.

Douăzeci și cinci de ani reprezintă, într-o perspectivă estimativă, o treime din existența unui om. În realitate, ei se suprapun și definesc chiar un destin în marja sa cea mai semnificativă: cea a maturității asumate cu conștiința unui serviciu public în care, dincolo de subiectivități și de eventuale capricii personale, ziarul devine o oglindă mobilă a tumultului realității imediate. Și chiar așa s-a întâmplat, iar testul cel mai ilustrativ e astăzi – și mâine – la dispoziția celor care, istoriografi ori simpli cititori, și-ar dori să refacă, în litera intimă, acest lung și accidentat parcurs prin tunelul unei tranziții tasate de intrigante întâmplări.

Și ce-ar mai fi de spus, dincolo de ispita satisfacției, fie și ușor pa-

tetice, reparcursând arcul de timp, decât speranța că, din paginile conservate între copertile colecției ziarului, ceea ce s-a petrecut, în Craiova și în Dolj, de-a lungul acestor ultimi douăzeci și cinci de ani, poate restitui profilul unei comunități în procesul ei de transformare radicală spre un viitor, el însuși îndurând o fragilitate plină de insidii.

E un adevăr, de altfel implacabil, că impactul tehnologic fără precedent survenit mai ales în spațiul comunicării a schimbat de o manieră radicală statutul informării. Și al informației. Pare că noile media au transferat în arhive mare parte din presa tradițională, laolaltă cu concedierea unor vechi modalități de a concepe și a înfăptui actul cultural în ansamblul său. Până și televiziunea acuză din plin frisoanele unei competiții inegale, de vreme ce, sub incidența satului global care e chiar lumea de astăzi, comunicarea are, de-acum, dimensiunea unui taifas „morometean”, dintr-o Poiană a lui Iocan ori de pe stănoaga de la poarta bunicilor noștri din satul ce se pregătește și el pentru... Muzeu.

Cu excepția unor „profeți” ne-temperați, nimeni nu-și asumă, decisiv, vestirea apocalipsei presei cotidiene tipărite ivite, cu aproape șase veacuri în urmă, de sub teascurile „mașinilor” gutenberghiene. Cineva ris-

că, totuși, indicând 2040, drept data „funeră”: o moarte virtuală, se spune, și o premoniune temerară.

Însă, chiar așa fiind, pentru noi, jefitori ai clipei de-a lungul acestor ultimi douăzeci și cinci de ani, dar în egală măsură și jefuiți de ea, încă un sfert de veac ce ni se mai îngăduie e deja un alt, ispititor, capricios și, cu siguranță, liminar pariu. Unica mântuire, în perspectiva ce se anunță, rămâne suspendarea în experiența pe care am practicat-o. Și pe care am trăit-o, slujbași ai Cetății, la dispoziția Ei, trecând, intrigăți, întâmplarea din cotidianitatea brută a realității sub ochii unui cititor încă în așteptare.

Este foarte probabil că am pășit în amurgul acestei Povești, a presei tipărite ce-a marcat, neîndoielnic, cât se poate de decisiv o spectaculoasă paradigmă a umanității. Însă dacă presa tipărită, în tradiția ei multiseclară, a reprezentat o Istorie a Clipei și cum, într-o dialectică a succesiunii, Clipa însăși devine Istorie, ea va continua, chiar și în acest amurg, să depună mărturie despre aventura noastră în lumea ce ni s-a dat.

Ceasul acesta aniversar devine, astfel, un indiciu. Un exemplar punct de întâlnire.

COSMIN STAICU

Sportul - departamentul privilegiat

același timp mi s-a permis formarea unui stil propriu. După aproape un deceniu a venit al doilea „descălecăt”. Am primit și am acceptat ocazia revenirii în mass-media și am contribuit cu experiența dobândită la continuitatea și ratingul ziarului, având de învățat în continuare foarte multe despre presă și despre sport. Departamentul „sport” a beneficiat mereu în Cuvântul Libertății de un statut privilegiat, ținând cont că Mircea Canțar este practic un brand național în acest domeniu, consacrat cu mult înainte de revoluție. Din acest punct de vedere pentru redacția sportivă este un avantaj, fiindcă poți absorbi practic direct de la sursă istoria sportului și în special a fotbalului craiovean. În același timp se resimte o presiune, o responsabilitate de a continua tradiția, simți acea ștachetă ridicată inevitabil de

istoria „sportivă” a ziarului.

În cei cei aproape 6 ani adunați aici, redacția Cuvântului n-a însemnat doar un job, un loc unde îmi petrec aproape o zi întreagă încercând să evaderez cât mai repede, ci un loc unde vin cu plăcere și mă pot exprima în domeniul preferat, într-o redacție profesională, dar în care încordarea și presiunea presupuse de activitatea în presă se pierd într-o atmosferă jovială, într-un felatipic. Ca și în alte redacții, la Cuvântul trebuie să-ți găsești porțița spre libertate, spre adevăr, altfel ajungi să te autocenzurezi, eșuezi într-un element copy-paste. La 25 de ani de Cuvântul Libertății, îi urez cel puțin încă un sfert de secol de existență la nivel înalt și îi urez să participe cât mai inspirat la longevitatea acestei redacții!

O experiență cât o viață....

CARMEN ZUICAN

Am ajuns la Cotidianul „Cuvântul Libertății” în urmă cu mai bine de zece ani, total străină de acest domeniu. Nu știam nimic despre o redacție de ziar, nu știam cum se concepe un ziar și câtă muncă presupune acest lucru. Șeful a spus atunci când m-a văzut că nu crede că voi ajunge jurnalist. Nu sunt nici astăzi... Sunt doar un om care a încercat în toți acești ani și încearcă să-și facă treaba cât se poate de bine. Și partea cea mai bună a fost că acest loc de muncă mi-a oferit ocazia de a cunoaște oameni. Colegi, oameni cu care colaborez sau am colaborat la un moment dat, oameni care mi-au devenit prieteni sau care s-au pierdut în timp, cu toții au lăsat o urmă... Buni sau răi, din diverse

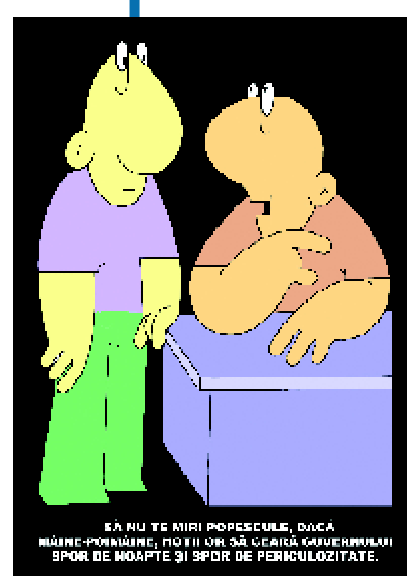
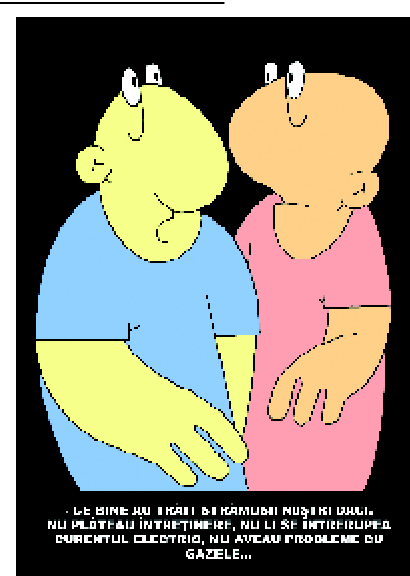
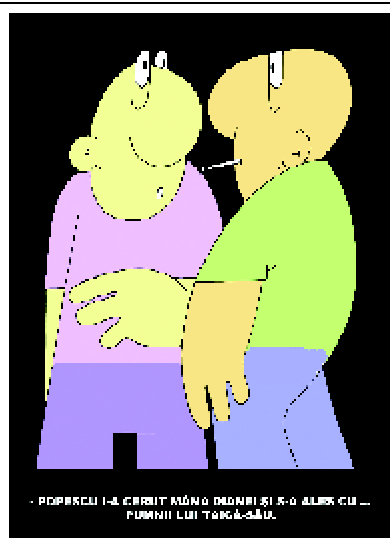
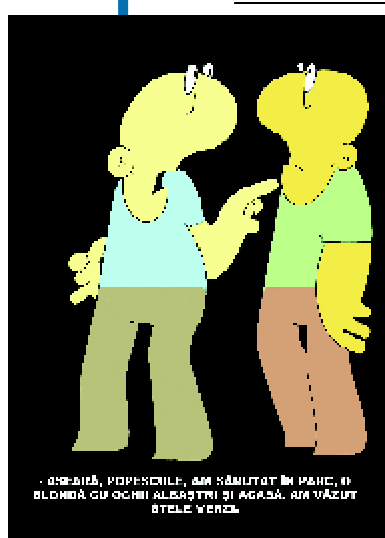
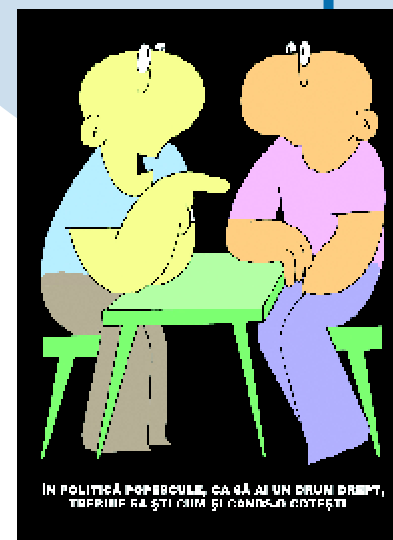
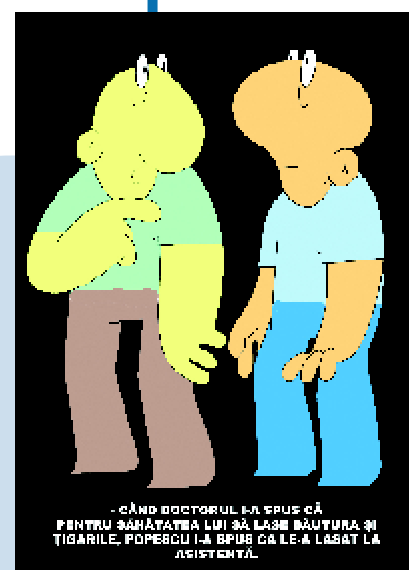
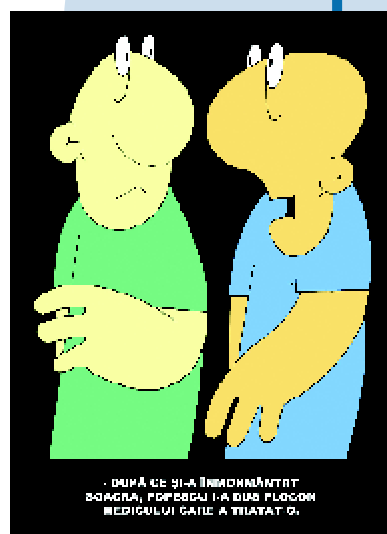
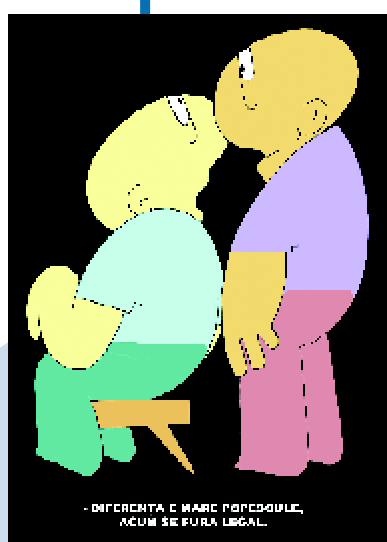
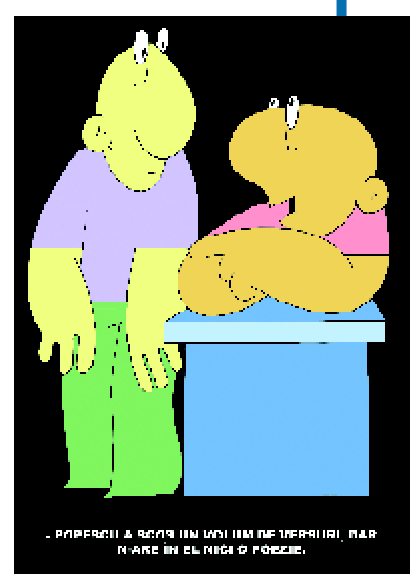
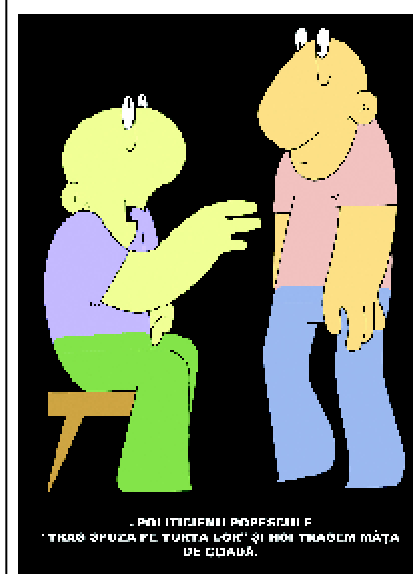
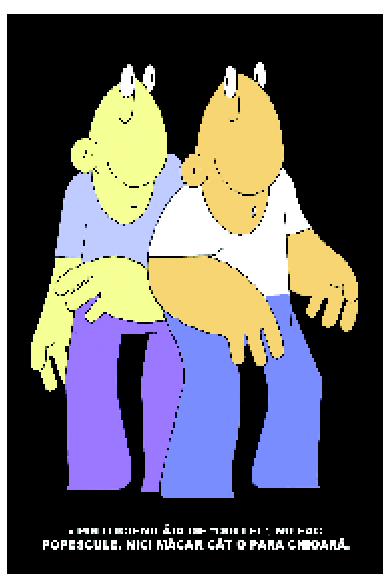
pături sociale, toți acești oameni pe care i-am întâlnit, toate poveștile lor, unele pe care le-am scris, altele pe care doar le-am auzit, m-au ajutat să cresc. Da, pot spune că aici, la „Cuvântul Libertății” am crescut, am trăit și am acumulat experiențe de tot felul ce și-au pus amprenta asupra omului care sunt astăzi. Poate nu cel mai comod și mai liniștit om pe care îl cunosc (colegii mei știu asta cel mai bine), dar cu siguranță un alt om decât cel care trecea pragul ziarului Cuvântul Libertății în urmă cu mai bine de zece ani...

vineri,
26 decembrie 2014

Gabriel Bratu:

Douăzeci și cinci de ani...

La cei douăzeci și cinci de ani împliniți astăzi îi doresc din inimă încă douăzeci și cinci de ani, cu condiția să fie la fel de bun ca până acum, și, de ce nu, și mai și! La mulți ani, prietenul meu!